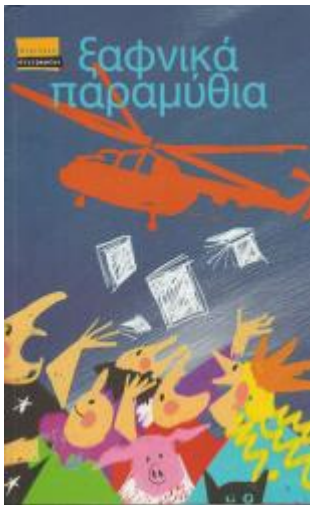

2018 "Ξαφνικά παραμύθια" (εφ. Των Συντακτών, 2018)

ΗΡΩ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τα ασημένια χνάρια

Στα καταπράσινα πορτέρια ενός κήπου ζούσε κάποια αδύρενη κι απαραίτητη μια μικρή σαλιγκαρίνα με ρόδινο κέλυφος. Κάθε πρωί κόβανε τις ασημένιες γραμμές που είχε αφήσει στο πάροδο της όλο το βράδυ. Στο πρώτο φως της μέρας με τη δροσιά φάνταζαν σαν καθαρό ασημί, όσο έριες δυνάμωνε ο ήλιος θάμπωναν ώσπου κόνωνταν σιγά-σιγά.

Η σαλιγκαρίνα τα παρατηρούσε όλα αυτά κι αναρωτιόταν για την αιτία και το σκοπό τους, όμως απάντηση δεν έβρισκε. Έτσι ακολουθούσε τα πράγματα μέχρι που μια μέρα ή μάλλον μια νύχτα εκεί που βολτάριζε συνάντησε έναν μεγάλο επιβλητικό σαλιγκαρό. Στην αρχή φοβόταν, δεν είχε ξανασυναντήσει άλλο τόσο μεγάλο σαλιγκαρό. Μόλις της πέρασε ο πρώτος φόβος και κατάλαβε πως δεν κινδυνεύει, στάθηκε για αρκετή ώρα παράμερα και τον παρατηρούσε γεμάτη θαυμασμό· στο τέλος αναρωτήθηκε αν είχε αντιληφθεί την παρουσία της και δοκίμασε να τον προσπεράσει, αλλά μάταια, εκείνος με αργές αποφασιστικές κινήσεις της έκλεισε το βρόδυ. Έτσι η ροζ σαλιγκαρίνα αναγκάστηκε να μείνει παράμερα μέχρι να περάσει εκείνος, κι άρχισε να κωλύει τη γύρω-γύρω ώσπου τα μάτια της έπεσαν πάνω στ' αχνάρια του. Πρόσεξε πως σε κάποια σημεία έφαιναν με τα δικά της, αλλού πάλι διάφεραν τελείως. Όλο εκείνο το βρόδυ το πέρασε βυθισμένη σε σκέψεις. Τη επόμενη μέρα επαναλήφθηκε περίπου το ίδιο σκηνικό, η μικρή είχε αποφασίσει πως ήταν ούρατη για το μεγαλύτερο σαλιγκαρό· μάλιστα κόντευε να το πάρει απόφαση, δεν τη στενοχωρούσε πιο άδικα στην αρχή, ώσπου μια μέρα ξαφνικά και εντελώς τυχαία άγγιξαν για μια στιγμή - που κανείς ποτέ δεν έγραφε τόσο μεγάλα ήταν, ίσως μάλιστα να διαρκεί ακόμα, ποιος ξέρει - άγγιξαν λοιπόν για μια στιγμή οι κραισούλες τους κι όλα λούσθηκαν μ' ένα γλυκό φως.

Από τότε πήγαιναν συχνά βόλτες τα βρόδια κι η μικρή σαλι-

γκαρίνα το επόμενο πρωί παρατηρούσε προσεκτικά τα νέα σκηνικά που έφτιαχναν οι ασημένιες διαδρομές τους. Πώς πλέκονταν η μια πάνω στην άλλη, η μια μέσα απ' την άλλη, τι νέες διαστάσεις σκεπτόταν, τι νέο κόσμο. Όμως δεν μιλούσε, δεν τολμούσε, ο μεγάλος σαλιγκαρός ήταν καλός αλλά παρόξενος, άλλοτε τροφικός κι άλλοτε απρόβλεπτος και παρ' όλο που είχε περάσει πιο καιρός που έκαναν πορεία, μερικές φορές ακόμα τη φόβιζε. Ένα πρωί κόνοντας τη συνθησυσμένη μοναχική της βόλτα ρουφούσε λαβρογά και απολευστικά τον φρέσκο αέρα, ώσπου ξαφνικά κοκάλωσε όταν διαπίστωσε πως οι ασημένιες γραμμές δεν υπήρχαν πουθενά. Κοιτούσε, ξανακοιτούσε, σφιγγογόμυγε τις ευαίσθητες κραισούλες της γύρω-γύρω, αλλά δεν έβλεπε τίποτα. Πουθενά τα όμορφα σκηνικά, όρανοι οι κόμμοι που πάνω τους ξεκούραζε τη φαντασία της. Προς στιγμήν απελπίστηκε και σκέφτηκε ν' αφήσει τα δάκρυά της να κυλήσουν. Τι είχε να κάνει; Δεν υπήρχε πιο τίποτα για να εβλάσει ούτε ασημί ούτε γραμμές. Στάθηκε σε μια γωνιά μαροζωμένη. Μετά από λίγο, όμως, το ξανακίνηθηκε πιο ψύχραιμα. Όχι, δεν υπήρχε τίποτα για να θρηνήσει, αντιθέτως, υπήρχε κάτι που έπρεπε να λύσει. Πώς δηλαδή έγινε και χάθηκαν τ' ασημένια αχνάρια τους; Άρχισε λοιπόν να σκέφτεται, έβαλε κάτω τα πράγματα, τα πήρε με τη σειρά ώσπου θυμήθηκε πως την προηγούμενη νύχτα είχε δει μια πρόστιμη φρόνη σκούπα να σαρώνει με δύναμη και πείσμα ότι υπήρχε στον κήπο. Μάλιστα, έτσι εξηγούνται όλα, σκέφτηκε κι ούρασε. Το βρόδυ εξιστόρησε ότι είχε συμβεί στο σαλιγκαρό που δεν έβλεπε και μεγάλο ενδιαφέρον, φαινομενικά τουλάχιστον. Σιγά-σιγά όμως όσο περνούσε ο καιρός γινόταν όλο και πιο προσεκτικός, μάλιστα στιγμές-στιγμές μαλάκωνε κι έτσι τ' αχνάρια τους αποκόπαιαν άλλη όψη, αλλού στρογγύλευαν, αλλού δυνάμωναν, αλλού πάλι ανέβαιναν μια εύδραστη τροφιά.

Είχε καλοκαιριώσει πιο για τα καλά και ο κήπος ήταν πιο μυρωδάτος από ποτέ. Ένα βρόδυ, λοιπόν, εκεί που έπαιζαν οι δυο τους κι απολάμβαναν την εστροφεγγιά, ξαφνικά σκέει με ομή δίπλα τους -μα κολλητά δίπλα τους- μια παιδική πατερούσα. Το παιδάκι του σπιτιού που έμεναν έπαιζε στον κήπο κι έφαινε έβαλλο από θυμό για την μπάλα του. Τους κόπηκε η ανάσα απ' το φόβο. Έμειναν ακίνητοι και περιέμεναν να περάσει ο κίνδυνος. Αργά μέσα στη νύχτα, όταν τα φώτα έσβησαν κι όλοι οι άνθρωποι της οικογένειας έπεσαν για ύπνο, οι δύο σύντροφοι διαπίστωσαν κι έβαλαν κάτω τα νέα δεδομένα. Σκέφτηκαν διάφορες λύσεις και στο τέλος αποφάσισαν πως έπρεπε ορέσιως να κάνουν κάτι για

να σωθούν από τα μελλοντικά χοροπδήματα του πιτσιρικά και της παρέας του.

Άραγε το έκαναν με την καρδιά τους, ίσως και όχι, κανείς δεν έμαθε, πάντως την άλλη μέρα έφυγαν από το σπίτι εκείνο. Κυκλοφορούσαν πολλές πατούσες εκεί, ήταν επικίνδυνα. Αποφάσισαν να τραβήξουν κατά τους αγρούς. Η αλλαγή αυτή κι ο ξένος τόπος τους έφερε ακόμη πιο κοντά. Εκεί τα παιχνίδια ήταν αλλιώςτικα και τα σχήματά τους ασήμιζαν περισσότερο πάνω στο χώμα. Κι όσο μεγάλωνε η φιλία τους, όσο τα παιχνίδια τους στηρίζονταν στην εμπιστοσύνη τόσο γέμιζαν καλοσύνη τα βράδια τους και νέους ασημένιους κόσμους τα πρωινά τους.

Κάπως έτσι κυλούσε ο καιρός, ώσπου μια μέρα έτυχε να περάσει από κείνα τα μέρη ένας νεαρός ζωγράφος, που, καθώς είχε κουραστεί πολύ από την οδοιπορία του μέσα στο δάσος, μόλις κάθισε κάτω από μια κουκουναριά για να ξεποστάσει, αποκοιμήθηκε. Μέσα στο βαθύ του ύπνο είδε ένα παράξενο όνειρο, είδε πολλά χρώματα τριγύρω ν' απλώνονται και τους ουρανούς ν' ανοίγουν κι άκουγε παράξενα ψιθυρίσματα της γης κι έβλεπε τα χόρτα να ψηλώνουν και να τεντώνονται προς τα πάνω σαν τρυφερές κορδέλες που προσπαθούσαν να τυλίξουν τ' άστρα.

Όταν ξύπνησε με το πρώτο φως του ήλιου είχε ακόμα στ' αφτιά του τα θροίσματα της νύχτας. Τεντώθηκε κι έκανε να σηκωθεί όταν το βλέμμα του έπεσε πάνω σε κάτι παράξενο που γυάλιζε στο χώμα. Πλησίασε το πρόσωπό του, ανάσανε τη μυρωδιά της γης και τότε είδε τα ασημένια ανάρια τους. Τα κοίταζε για ώρα ακίνητος, μαγεμένος. Ήταν τόσοι οι συνδυασμοί των σχημάτων τους, τέτοια η κίνηση των γραμμών τους και τόσο η αγάπη που ανέδιδαν μέσα από την αρμονία τους, που ο νεαρός ζωγράφος έμεινε μαγνητισμένος ώρες πολλές να τα καϊδεύει με τα μάτια του. Τελικά αποφάσισε ότι μια τέτοια ομορφιά είναι κρίμα να μην τη μοιραστεί και με τους άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό, άνοιξε τα χαρτιά του και με την πένα του άρχισε να αντιγράφει ό,τι έβλεπε. Όταν τελείωσε είχε σουρουπώσει πια για τα καλά, μάζεψε βιαστικά τα πράγματά του και ξεκίνησε για την πόλη.

Για πολλά χρόνια μέχρι να τελειώσουν οι μέρες του ο ζωγράφος μας, που έπαψε σιγά-σιγά να είναι νεαρός, ζωγράφιζε στα βιβλία που του ζητούσαν να διακοσμήσει αλλά και στα δικά του έργα, ό,τι είχε αντιγράψει εκείνο το μαγικό πρωινό. Όλα τα χρώματα, τα καταπληκτικά σχήματα και κυρίως τις ασημένιες γραμμές που έφτιαχναν έναν ζωντανό χάρτη της αγάπης. Όσα βιβλία πρόλαβε να ζωγραφίσει δεν ήταν απλώς έργα τέχνης, αλλά έργα

μεγάλης αγάπης. Είχαν αποτυπωμένο τόσο έντονο αυτό το συναίσθημα, που πλημμύριζε όποιον τα κοιτούσε και όλοι ήθελαν να τα έχουν συνεχώς κοντά τους, δεν μπορούσαν με τίποτα να τα αποχωριστούν, σαν να ένιωθαν να εκπέμπεται απ' αυτά ένα είδος προστασίας και ανακούφισης. Έτσι όμως κάθηκαν με το πέρασμα των χρόνων σιγά-σιγά όλα τα βιβλία κι απόμεινε μονάχα ένα, που το πήραν και το φύλαξαν σ' ένα γυάλινο κουτί σε μια βιβλιοθήκη σαν ενθύμιο ή σαν φυλαχτό για όποιον θελήσει να το δει. Αν κι αυτό είναι μάλλον δύσκολο, γιατί βρίσκεται στην πιο σπάνια και μακρινή βιβλιοθήκη του κόσμου και ο μόνος τρόπος για να το δει κανείς είναι νομίζω να ταξιδέψει σε κείνα τα μέρη, κι αφού πρώτα περάσει από τον αγρό όπου ζούσαν κάποτε οι πρώτοι εκείνοι δημιουργοί, να ξεποστάσει όπως ο νεαρός τότε ζωγράφος, κι ύστερα να σκύψει υπομονετικά για ν' αφογκραστεί τις ομορφιές της γης. Μόνο τότε θα μπορέσει ν' ανοίξει η καρδιά του και να απολαύσει τους θησαυρούς που κρύβονται μέσα στα χρώματα του τελευταίου σωσμένου βιβλίου.

Αν τ' αποφασίσεις να ξεκινήσεις γι' αυτό το μεγάλο ταξίδι, να θυμάσαι πως όταν σταθείς μπρος στην ομορφιά του κι αφήσεις να σε τυλίξουν τα λεπτά ασημένια ανάρια της αγάπης τους κι αρχίσουν να σε παίρνουν σε μαγεμένους κόσμους, μη φοβηθείς, είναι αυτός ο πιο γλυκός τρόπος για να γυρίσεις πίσω στη γη.

